

La impressió es fresca. L' he rebuda assistint a un concert donat a la ciutat comtal per una de las més simpáticas entitats de nostra cultura nacional catalana. Jo no tinch pas paraulas pera explicar l' efecte que m' han produhit aquestas frases:

“M' han dit qu' ets Tu 'l qui fas naixe
tots los aucells que van pels vents,
y has dat ánima a tots els nens
tant sols perquè 't poguém coneixe;
M' han dit que las flors del jardí
tant sola per Tú, pel Maig florían,
que si no hi fóssis no hi serían,
no hi hauria ni pá, ni ví.”

Aixís en tonada hermosíssima he sentit aixecar per una colla de noyets tot aquest himne d' amor y de poesia al bon Jesús; la lletra y 'l cant en intim enllás, penetraban ensemps en lo cor del oyent, convertintlo també en actor y fentli exclamar ab aquell coro d' infantons:

“Senyor! dona l' aygua a las fontanas,
dona las plomas als aucellets
y la llana a n' els anyellets,
dona ombra y rosada a les planes
dona salut al enfebrat,
dónali pa al pobret que passa,
al orfanet dónali casa
y al presoner la llibertat „

Pero tota la complascencia que respira aquesta pregaria, aqueixa mena de joya que deixa en lo cor del creyent, ve a esborrarla una gran massa coral d' homes y de donas que ab tó imponent diu: „Oh vosaltres tots

los que passau pel camí, esmentau y vejau si hi ha dolor semblant a mon dolor! Esmentau, pobles tots y mirau mon dolor.”

Magnificencia que l' omnipotent Creador se complau en repartir per Cels y Terra 'ns recordan de primer las canturias dels noyets; despres nos avergonyeix de nostra conducta 'l plany d' angaixa, que devant de la humanitat llensa 'l que pera deslliurarla arriba fins al sacrifici “Esmentau, pobles tots—nos diu—y mirau mon dolor.” Pero la humanitat desagradada, fa son camí enfangantse pel llot de totas las concupiscencias. ¿Sabré en aquets dias de sants recort trobar un oassis en mitj del desert de miserias que atravessem?

J. MASPONS Y CAMARASA.

Granollers, 5 d' Abril de 1897.

LA QUARESMA

Es un temps de quaranta dias que s' dedica pera honrar lo dejuni que feu Jesucrist en lo desert, ahont se retirá segons nos conta lo Evangeli après d' ésser batejat, abstenintse de tota classe de aliment. Es clar que la Iglesia no podia imposar a los fiels un dejuni tan rigurós, puig la naturalesa humana no ahuria pogut suportarla; pero des los Apóstols, pera imitar los cristians tan com fos possible aquella llarga mortificació de nostre Salvador, se limitaren a fer un sol apat cada vintiquatre horas. Y heus aquí l' origen de la *Quaresma cristiana*, y dihem cristiana, pera significar que en lo Antich Testament se había ja celebrat una penitencia per l' istil, segons llegim en Job, Jonás, Judit, Ester y altres, y los israelitas, com es sabut, dejunaban en preparació de sas festivitats; y precisament lo establir dit periodo, a més de recordarnos lo dejuni de Jesús, nos fa també memoria del de Elias y Moisés y del de los ninivitas; a més de que está en relació ab fets tan notables com lo Diluvi universal, la peregrinació de los israelitas per lo desert,